

То разпуснало хобота си и тъй мѣтнало двѣгѣ си братчета, че тѣ отскочили много надалечъ на страна.

— О, кълнемъ се въ бананитѣ! завикали и едното и другото въ единъ гласъ — кждѣ научи ти това чудно изкуство и какво направи носа си?

— Крокодилътъ на брѣговетѣ на сиво-зелената блатиста рѣка Лимпопо ме награди съ новъ дългъ носъ, — отговорило слончето, — азъ го попитахъ, какво яде той на обѣдъ, а той ми издърпа носа.

— Обаче този носъ не е красивъ, — забѣлѣзалъ косматиятъ вуйчо павиянътъ.

— Да, не е красивъ, — съгласило се слончето, — но е твърдѣ полезенъ. — И то дигнало въ въздуха своя косматъ чичо павиянъ, като го уловило за единия кракъ и го сложило въ пчелиното гнѣздо.

Послѣ то нашляпкало всичкитѣ си домашни, докато не имъ станало много горещо и не почнали да се очудватъ. На високата леля страуска отскубнало нѣколко пера отъ опашката; хванало дългия си чичо жирафа за задния кракъ и го протѣтрило прѣзъ бодливия храстъ; викналъ на ухото на леля си хипопотамка въ това врѣме, когато тя подирѣ обѣдъ почивала въ водата. Ала то не позволявало никому да се докосне до птичката отъ бодливото храстче.

Най-послѣ работата дошла до тамъ, че всичкитѣ домашни на слончето напуснали дома си и отишли на брѣговетѣ на сиво-зелената блатиста рѣка Лимпопо, за да си поискатъ отъ крокодила нови носове.

Когато се върнали, никой вече не шляпкалъ и не риталъ слончето. И отъ тогава, моя миличка, всички слонове, които си виждала и които не си виждала, иматъ дълги хоботи, като този, който слончето получило на брѣга на сиво-зелената блатиста рѣка Лимпопо.